

բնակչաց մեծամասնութիւնը կը կազմէ. Ըստ իմ կարծեաց լեզուափոխութիւնը և անխտիր խնամութիւնը զօրաւոր պատճառներ եղած են ազգիս օտարանալուն. թէպէտ և ըստ ոմանց՝ Թորոսեւիչ Նիկոլ եպիսկոպոսի ժամանակ եղած համարձակ ձեռնամխութիւնը մեր ժամական մատեաններուն մէջ և ամպէտ ծիսափոխութիւնը եղած են պատճառ ազգիս օտարութեան, այլ այնպէս կը կարծեմ՝ որ եթէ մերոնք լեզունին պահած լինէին և խորչէին, ինչպէս առաջ, անխտիր խնամութենէ, Նիկոլի բռնութիւնք ոչ միայն օտարանալու, այլ ազգութիւնին ամբողջ պահելու մի զօրաւոր պատճառ կը լինէր. ըստ առածին « բռնութեամբ գեղեցկութիւն չի լինիր »: Այլ մեք դառնանք դարձեալ առ Տիրանայրն Հայոց:

Է

Տ Ի Ր Ա Մ Ա Յ Ր Ն Հ Ա Յ Ո Յ

Ութ հարիւր կամ աւելի կամ սակաւ մի պալատ տարիներէ մինչև ցայսօր, այդ սրբազան աւանդն ազգիս, որ ընդ համօրէն Լեհաստան հռչակեալ է սքանչելեօք, միշտ Հայոց անունը կրած է: Տէր Մովսէս Դորոնովիչ Ռուս երէցն կը գրէ. « Սրբազնագոյն և մեծագին աւանդ Կամենիցի Հայոց կրօնական կենաց՝ եղած է և է միշտ մինչև ցայսօր, Հայոց Ս. Նիկոլայոս եկեղեցւոյ մէջ պատուեալ Տիրամօր Պատկերն »: Հեղինակն Կամենիցի Յիշատակարանաց Սևտոնի. « Կամենիցի